

A kis őzike

Egy kellemes késő tavaszi délután Cékla kutya, és kispapja Ádám a tanyán játszottak egy nagy labdával. Hol Céklánál volt a labda és Ádám kergette, hol pedig Ádámnál volt a labda, és Cékla kergette. Volt nagy futkározás és nevetés, nagyon szerettek ők így kettesben játszani. Addig-addig kergetőztek, míg egészen elértek a tanya hátsó kerítéséig, ami mögött az erdei rét volt. Cékla apró zajt hallott a rét felől, fülelni kezdett. Ádám még futott tovább a labdával, eltelt egy kis idő mire észrevette, hogy Cékla már nem kergeti.

– Cékla! – kiáltott Ádám. – Gyere, vedd el a labdát!

De Cékla nem válaszolt, a füle botját sem mozdította, továbbra is fülelt a rét felé.

– Cékla! – kiáltott újra.

– Várj egy kicsit – szólt lassan Cékla. – Hallok valamit.

Ádám érdeklődve közelített a kerítéshez.

– Mit hallasz? – kérdezte.

– Még nem tudom pontosan. Kérlek menj, és hozd ide azt a szuper távcsövet, amivel olyan messzire el lehet látni.

Ádám szaladt vissza a házhoz, berohant a szobájába, és keresni kezdte a távcsövet. Nagyon kíváncsi volt arra, hogy Cékla mit hallhatott. Meg is találta a szekrénye egyik polcán, és sietett vele vissza a kerítéshez. Kicsit elfáradt mire visszaért.

– Itt van – mondta szuszogva.

– Mássz fel erre a fára, és nézd meg mi van ott a fűben! – kérte Cékla Ádámot.

Ádám lassan felmászott a fára, ami az egyik kedvenc fára mászó fája volt, így rutinosan lépkedett rajta. Persze tudta, hogy az anyukája picit messzebb van, és nélküle nem mehet fel túl magasra.

– Merre keressem? – kérdezte.

– A rét másik felénél a fűben, ott a legnagyobb fa irányába – válaszolta.

Ádám a távcsövön keresztül kereste, hogy mit hallhatott Cékla. Lassan pásztázta a szemével a legnagyobb fa felé eső részt, mikor meglátott motoszkálni valamit a fűben.

– Igazad volt, ott egy nyúl! – kiáltott fel Ádám, majd pár másodperc múlva ismét megszólalt. – Várjál csak, ez nem is nyúl.

Állított egy kicsit a távcsöve élességén, és nagyon figyelte, hogy mi lapulhat ott a fűben.

– Te Cékla, ez olyan, mintha egy icipici őzike lenne. Ott lapul a fűben, de az anyukáját sehol nem látom.

Lehet hogy beteg, vagy véletlenül elhagyta az anyukáját?

– Nem hinném – válaszolt Cékla –, valószínűleg az anyukája megijedt tőlünk, mert túl hangosan játszottunk, és beszaladt a fák közé.

– Tényleg? – kérdezte ámulva Ádám. – Akkor miért nem vitte magával a kicsinyét? Haragszik rá?

– Nem – mondta mosolyogva Cékla. – Tudod, a nagyon kicsi őzikek még nem tudnak gyorsan mozogni, így mikor az anyukája valami bajt érez, akkor lefekteti a fűben, ő pedig elrejtőzik a fák között. Mivel az őzgida, mert így hívják a baba őzikeket, még nagyon kicsi, nem lehet észrevenni, az anyukája pedig visszajön érte, ha úgy érzi elmúlt a veszély.

– Odamegyünk megsimogatni addig, amíg az anyukája nem ér vissza? – kérdezte Ádám.

– Azt nem szabad! – mondta Cékla. – Nagy bajba sodornánk vele az őzgidát.

– Tényleg? – kérdezte nagyra kerekedett szemekkel Ádám. – Miért? Mi baja lehet, ha megsimogatjuk? A simogatás nem fáj.

– Mert az anyukája nem szereti az emberek szagát, és ha megérzi a kicsinyén, akkor elhagyja őt. Az anyuka őzeknek az emberek szaga veszélyt jelent, és ha egy kicsi ember szagot is megérez az őzgidán, akkor már sajnos nem képes gondoskodni róla, és magára hagyja. A vadon élő állatoknak szigorú szabályok alapján kell élniük, ez biztosítja, hogy hosszan élhessenek. Nekünk pedig ezt tiszteletben kell tartanunk.

– Értem – mondta kissé szomorúan Ádám. – Nagyon csendben és mozdulatlanul innen messziről vajon megvárhatjuk, amíg az anyukája visszaér?

– Hát persze – válaszolta Cékla mosolyogva.

Cékla és Ádám hosszú percekig várták mozdulatlanul, hogy az őzgida anyukája visszamenjen. Szinte levegőt is alig mertek venni, nehogy elriasszák őt. Eltelt egy kis idő, mire megjelent a fák közül az őzgida mamája. Odament a kicsinyéhez, majd együtt nagyon lassan egy kicsit odébb mentek. Ádám szélesen mosolygott közben. Nagyon örült, hogy láthatta az őzikeket, majd lemászott a fáról, és Cékával visszasétáltak a házhoz, hogy ne zavarják meg újra őket.